

steriet hævdet det Standpunkt, at man vel ikke ubetinget vil nægte sin Medvirkning til Hjemsendelse af saadanne Børn, selv om der paa Grund af Forældrenes Død eller Bortrejse kun er Spørgsmaal om Hjemsendelse af Barnet alene, men at det paa den anden Side maa komme an paa de i de enkelte Tilfælde foreliggende Omstændigheder, derunder navnlig Barnets Alder og større eller mindre Tilknytning til danske Forhold, om Hjemsendelse kan finde Sted uden Til sidesættelse af de humane Hensyn, som bør være raadende. Fremdeles har Ministeriet nægtet at medvirke til Hjemsendelse af Udlændinge, hvis Trang maa antages at være af en mere forbigaaende Karakter, og man har ligeledes modsat sig Hjemsendelse af *danskfødte* Kvinder, der ved Ægteskab med en Udlænding have mistet dansk Statsborgerret.

Naar Ministeriet — i Henhold til de saaledes fulgte Grundsætninger — nægter at fremme en fra Kommunernes Side fremkommen Begøring om Hjemsendelse af en trængende Udlænding, bliver Følgen heraf, at vedkommende Fattigvæsen maa beholde den paagældende under sin Forsorg, saalænge Trangen overhovedet vedvarer.

Udgifterne ved Forsørgelsen af trængende Udlændinge udredes (i Henhold til Fattiglovens § 27, 1ste Stykke) ved Fordeling paa Amtsraadskredsene og de i Forbindelse med samme staaende Købstæder efter Folketal; i København afholdes Udgiften af Stadens Kasse; paa Bornholm af den for Øens Købstæder og Landdistrikter fælles Repartitionsfond. Baade Land og By maa saaledes bære sin Anpart af disse Fattigudgifter.

Det maa erkendes, at der ved Ministeriets humane Praksis i Hjemsendelsessager paaføres de kommunale Kasser Udgifter, for hvilke Kommunerne med Føje kunne forvente sig fritagne. Udlændinge have ifølge Fattiglovgivningen ingen Ret til vedvarende Forsørgelse her i Landet (jfr. ovenf.). Naar Administrationen dog — ud fra Synspunkter, der formentlig have fuld Berettigelse — nægter at medvirke til en Hjemsendelse, synes Billighed at tale for, at den Humanitet, der saaledes udvises, ikke bør ske paa de kommunale Kassers Bekostning. Ved i slige Tilfælde at aabne Adgang til Erstatning af *Statskassen*, opnaas formentlig baade at imødekomme et i sig selv retfærdigt Hensyn til Kommunernes Tarv og tillige at modvirke mulige Fristelser til Inhumani-

nitet i Behandling af Udlændinge, som her i Landet blive trængende.

I Henhold hertil har man bragt i Forslag, at der — ved en Tilføjelse til Fattiglovens § 27 — meddeles Indenrigsministeren Bemyndigelse til at tillægge den paagældende Kommune Erstatning af Statskassen for Udgifterne ved Udlændinges Forsørgelse i Tilfælde, hvor vedkommende Udlændings Hjemsendelse ikke skønnes at burde finde Sted. Det er herved en udtrykkelig Forudsætning, at der kun bør være Spørgsmaal om saadan Erstatning, for saa vidt en Udlænding, der ikke har Krav paa vedvarende Forsørgelse her i Riget, falder i dansk Fattigvæsen til Byrde, og Administrationen af humane Grunde finder at maatte modsætte sig den paagældendes Udsendelse af Landet; derimod bør Erstatning af Statskassen være udelukket i de Tilfælde, hvor den danske Stat er forpligtet til at beholde og forsørge vedkommende Udlændinge, f. Eks. Svenskere med „12 Aars-Ret“ (jfr. ovfr.). I Overensstemmelse hermed er nærværende Lovforslag affattet.

Naar der som Følge af den foreslaede Lovbestemmelse maatte paaføres Statskassen Udgifter til Udlændinges Forsørgelse, vil det være Administrationen magtpaaliggende gennem Forhandling med de fremmede Regeringer om muligt at søge Erstatning opnaaet hos vedkommende udenlandske Fattigvæsen, der vilde have haft Forsørgelsespligt overfor den paagældende, saafremt Hjemsendelse herfra var bleven iverksat. Efter hvad man har bragt i Erfaring, er der i den nyeste Tid i adskillige Stater rejst Spørgsmaal om i størst muligt Omfang at undgaa Hjemsendelse af trængende fra Land til Land og i Stedet herfor at forsørge de paagældende paa Trængstedet, imod at Hjemlandet erstatter Udgifterne herved, en Fremgangsmaade, der formentlig er formaalstjenlig baade af humane og økonomiske Grunde.

Til § 2.

Fattiglovens § 61 var oprindelig saalydende:

„De Omkostninger, der udredes af det offentlige til Opdragelse, Underhold og Forsørgelse af blinde, døvstumme, Idioter og sindssyge betragtes, for saa vidt de paagældende ere anbragte paa Statsanstalter eller paa dertil af Staten godkendte Anstalter, ikke som Fattighjælp.“

Ved Lov Nr. 35 af 20. Marts 1901 er Fattiglovens § 61 affattet saaledes: